Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA ŽANA RIŠĀRA DELATŪRA
[*JEAN RICHARD DE LA TOUR*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2021. gada 15. jūlijā [1]

Lieta C-408/20 P

Danilo Poggiolini
pret

Eiropas Parlamentu

Apelācija – Eiropas Parlamenta deputāta unikālais statuss – Itālijas vēlēšanu apgabalā ievēlēts Eiropas Parlamenta deputāts – Eiropas Parlamenta grozījumi tiesībās uz pensiju – Iebilde par prasības nepieņemamību – Termiņš, kas noteikts, pamatojoties uz apsvērumiem par attālumu – Lietojumprogramma *e-Curia* – Apstrīdams tiesību akts – Jēdziens – Saistošas tiesiskās sekas – Prasības pieteikuma grozījumu raksts – Pieņemamība

I. Ievads

1. Savā apelācijas sūdzībā *Danilo Poggiolini* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2020. gada 3. jūlija rīkojumu *Falqui* un *Poggiolini*/Parlaments [2], ar ko tā noraidīja viņa prasību atcelt 2019. gada 11. aprīļa Eiropas Parlamenta Finanšu ģenerāldirektorāta (ĢD) nodaļas "Deputātu atalgojums un sociālās tiesības" vadītāja paziņojumu par viņam izmaksājamās pensijas apmēra pielāgošanu [3] pēc *Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati* (Deputātu palātas Prezidijs, Itālija) Lēmuma Nr. 14/2018 [4] stāšanās spēkā 2019. gada 1. janvārī, kā acīmredzami nepieņemamu.

2. Par šo paziņojumu, kas adresēts vairākiem bijušajiem Eiropas Parlamenta deputātiem vai viņu tiesību pārņēmējiem, ir celtas vairākas prasības, kuras Vispārējā tiesa atzina par acīmredzami nepieņemamām. Par šiem nolēmumiem, kas tika pasludināti tajā pašā dienā ar analoģisku formulējumu, Tiesā ir iesniegtas apelācijas sūdzības [5].

1 Oriģinālvaloda – franču.

2 T-347/19 un T-348/19, nav publicēts, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais rīkojums", EU:T:2020:303.

3 Skat. šo secinājumu 16. punktu.

4 Turpmāk tekstā – "Lēmums Nr. 14/2018".

5 Kopā ar šo apelācijas sūdzību vienlaikus tiek izskatīta apelācijas sūdzība, kuru iesnieguši 20 bijušie Eiropas Parlamenta deputāti vai viņu tiesību pārņēmēji (lieta *Tognoli* u.c./Parlaments (C-431/20 P)). Tiek izskatītas citas apelācijas sūdzības lietās *Coppo Gavazzi* u.c./Parlaments (C-725/20 P) un *Santini* u.c./Parlaments (C-198/21 P) par identiskiem paziņojumiem, kas datēti ar 2019. gada 11. aprīli vai 2019. gada 8. maiju. Tās attiecīgi iesniegtas par 2020. gada 15. oktobra spriedumu *Coppo Gavazzi* u.c./Parlaments (no T-389/19 līdz T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, no T-409/19 līdz T-414/19, no T-416/19 līdz T-418/19, no T-420/19 līdz T-422/19, no T-425/19 līdz T-427/19, no T-429/19 līdz T-432/19, T-435/19, T-436/19, no T-438/19 līdz T-442/19, no T-444/19 līdz T-446/19, T-448/19, no T-450/19 līdz T-454/19, T-463/19 un T-465/19, EU:T:2020:494), kā arī 2021. gada 10. februāra spriedumu *Santini* u.c./Parlaments (T-345/19, T-346/19, no T-364/19 līdz T-366/19, no T-372/19 līdz T-375/19 un T-385/19, nav publicēts, EU:T:2021:78). Pašlaik norisinās šo tiesvedību rakstveida daļa.

3. Tiesai tādējādi ir jālemj par nosacījumiem, ar kādiem var celt prasības par tādiem Parlamenta lēmumiem Eiropas Parlamenta deputātu pensiju pārskatīšanas jomā, kas pieņemti administratīvajā procedūrā, uz kuru neattiecas īpašs tiesiskais regulējums.

4. Šajā apelācijas sūdzībā un apelācijas sūdzībā lietā C-431/20 P, kuras Tiesa nolēmusi izskatīt kopā, būtiskas pārdomas attiecas uz jēdzienu "apstrīdams tiesību akts" LESD 263. panta izpratnē [6].

II. Atbilstošās tiesību normas

A. Vispārējās tiesas Reglaments

5. Vispārējās tiesas Reglamenta [7] 56.a panta 1. punktā ir noteikts:

"Neskarot gadījumus, kas paredzēti 57. panta 2. punktā, 72. panta 4. punktā, 80. panta 1. punktā, 105. panta 1. un 2. punktā, 147. panta 6. punktā, 148. panta 9. punktā un 178. panta 2. un 3. punktā, ikviens procesuālais dokuments tiek iesniegts un izsniegts, izmantojot *e-Curia* [8]."

6. Šī reglamenta 60. pantā ir precizēts:

"Procesuālos termiņus pagarina par vienotu desmit dienu termiņu, kas noteikts, pamatojoties uz apsvērumiem par attālumu."

7. Minētā reglamenta 81. panta 1. punktā ir noteikts:

"Divu mēnešu laikā pēc tam, kad atbildētājam ir izsniegts prasības pieteikums, viņš iesniedz iebildumu rakstu [..]."

8. Šī paša reglamenta 86. panta 1. punkts ir formulēts šādi:

"Ja tiesību akts, kuru lūgts atcelt, ir aizstāts vai grozīts ar citu tiesību aktu, kam ir tāds pats priekšmets, prasītājs pirms tiesvedības mutvārdu daļas pabeigšanas vai pirms Vispārējās tiesas lēmuma izlemt lietu bez tiesvedības mutvārdu daļas var grozīt prasības pieteikumu, lai ņemtu vērā šo jauno faktu."

9. Vispārējās tiesas Reglamenta 130. panta 1. punkts ir formulēts šādi:

"Atbildētājs, kas lūdz Vispārējo tiesu lemt par nepieņemamību vai neesamību kompetencē, neaplūkojot lietu pēc būtības, savu pieteikumu iesniedz kā atsevišķu dokumentu 81. pantā noteiktajā termiņā."

[6] Uz šo jēdzienu attiecas šīs apelācijas sūdzības otrais pamats un apelācijas sūdzības lietā C-431/20 P pirmais pamats. Šīs abas lietas izvērtēšu līdzīgi.

[7] Pieejams šajā tīmekļvietnē: https://curia.europa.eu/jcms/upload/docs/piemērošana/pdf/2018-11/version_consolidee_rp_propre.pdf.

[8] Saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 1. panta 2. punkta k) apakšpunktu ""*e-Curia*" ir Eiropas Savienības Tiesas lietojumprogramma, kas ļauj elektroniski iesniegt un izsniegt procesuālos dokumentus".

B. e-Curia lēmums

10. Vispārējās tiesas 2018. gada 11. jūlija lēmuma par procesuālo dokumentu iesniegšanu un izsniegšanu, izmantojot lietojumprogrammu *e-Curia*[9], 6. pantā ir paredzēts:

"Procesuālos dokumentus, tostarp spriedumus un rīkojumus, izsniedz, izmantojot *e-Curia*, piekļuves konta turētājiem lietās, kas uz tiem attiecas.

Iepriekšējā daļā minēto izsniegto dokumentu saņēmējus ar elektroniskā pasta ziņu brīdina par ikvienu izsniegtu dokumentu, kurš viņiem ir nosūtīts, izmantojot *e-Curia*.

Procesuālais dokuments ir uzskatāms par izsniegtu brīdī, kad dokumenta saņēmējs (pārstāvis vai asistents) lūdz piekļuvi šim dokumentam. Ja piekļuve netiek lūgta, dokuments uzskatāms par izsniegtu septītās dienas beigās pēc dienas, kurā tika nosūtīta brīdinājuma elektroniskā pasta ziņa.

[..]"

III. Tiesvedības priekšvēsture

11. Tiesvedības priekšvēsture aprakstīta pārsūdzētā rīkojuma 1.–9. punktā, un to var rezumēt šādi.

12. Apelācijas sūdzības iesniedzējs ir bijušais Eiropas Parlamenta deputāts, kas ievēlēts Itālijā. Tāpēc viņš saņem vecuma pensiju, kas piešķirta saskaņā ar Noteikumiem par Eiropas Parlamenta deputātu izdevumiem un piemaksām.

13. 2018. gada 12. jūlijā Deputātu palātas Prezidija birojs ar Lēmumu Nr. 14/2018 nolēma pārrēķināt pensiju apmēru, kas izmaksājams bijušajiem šīs palātas deputātiem attiecībā uz pilnvaru gadiem līdz 2011. gada 31. decembrim, saskaņā ar ieguldījumu sistēmu[10]. No 2019. gada 1. janvāra uz šī pamata zināmam Itālijas deputātu skaitam tika samazināts izmaksāto pensiju apmērs.

14. Komentārā, kas pievienots paziņojumam par apelācijas sūdzības iesniedzēja pensiju 2019. gada janvārī, Parlaments viņu informēja, ka viņa pensijas apmērs var tikt pārskatīts saskaņā ar Lēmumu Nr. 14/2018 un ka šī pārskatīšana varētu izraisīt nepamatoti izmaksāto summu atgūšanu.

15. Parlamenta Finanšu ĢD nodaļas "Deputātu atalgojums un sociālās tiesības" vadītāja paziņojumā, kas nav datēts un kas pievienots paziņojumam par pensiju 2019. gada februārī, apelācijas sūdzības iesniedzējs tika brīdināts, ka:

– Parlamenta juridiskais dienests ir apstiprinājis, ka Lēmums Nr. 14/2018 ir automātiski piemērojams viņa situācijai;

[9] OV 2018, L 240, 72. lpp.; turpmāk tekstā – "*e-Curia* lēmums".

[10] Pārsūdzētā rīkojuma 3. punktā ir precizēts, ka Lēmuma Nr. 14/2018 tiesiskumu pašlaik izvērtē *Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati* (Deputātu palātas jurisdikcijas padome, Itālija).

– tiklīdz tiks saņemta nepieciešamā informācija no *Camera dei deputati* (Deputātu palāta, Itālija), Parlaments paziņos viņam par viņa tiesību uz pensiju jauno noteikšanu un nākamo divpadsmit mēnešu laikā atgūs iespējamo starpību, un

– viņa tiesības uz pensiju tiks galīgi noteiktas oficiālajā aktā, par ko būs iespējams iesniegt sūdzību saskaņā ar Eiropas Parlamenta 2008. gada 19. maija un 9. jūlija lēmuma par Parlamenta deputātu nolikuma īstenošanas noteikumiem 72. pantu [11] vai celt prasību atcelt tiesību aktu saskaņā ar LESD 263. pantu.

16. Ar 2019. gada 11. aprīļa paziņojumu [12] šis nodaļas vadītājs informēja apelācijas sūdzības iesniedzēju, ka atbilstoši viņam adresētajā 2019. gada februāra paziņojumā norādītajam:

– viņa pensiju apmērs no 2019. gada aprīļa ar atpakaļejošu spēku no 2019. gada 1. janvāra tiks pielāgots pensiju apmēram, kas saskaņā ar Lēmumu Nr. 14/2018 tiek maksāts bijušajiem valsts deputātiem Itālijā, piemērojot šī paziņojuma pielikumā nosūtīto projektu par jauno tiesību uz pensiju noteikšanu, un

– viņam tika piešķirts 30 dienu termiņš no minētā paziņojuma saņemšanas brīža, lai iesniegtu savus rakstveida apsvērumus, un šo apsvērumu neiesniegšanas gadījumā šī paziņojuma sekas tiks uzskatītas par galīgām, it īpaši tiks atgūtas nepamatoti izmaksātās summas par laikposmu no 2019. gada janvāra līdz martam.

17. Ar 2019. gada 22. maija elektroniskā pasta vēstuli apelācijas sūdzības iesniedzējs nosūtīja Parlamenta kompetentajam dienestam savus apsvērumus. Ar tās pašas dienas elektroniskā pasta vēstuli Parlaments apstiprināja apelācijas sūdzības iesniedzējam, ka viņa apsvērumi ir saņemti, un norādīja, ka atbilde viņam tiks sniegta pēc viņa argumentu izskatīšanas.

18. Ar 2019. gada 8. jūlija vēstuli – pēc tam, kad tika celta prasība pirmajā instancē, – Parlamenta Finanšu ĢD nodaļas "Deputātu atalgojums un sociālās tiesības" vadītājs apelācijas sūdzības iesniedzējam norādīja, ka viņa apsvērumos nav tādu elementu, kas pamatotu strīdīgajā paziņojumā izklāstītās Parlamenta nostājas pārskatīšanu, tādējādi šī paziņojuma pielikumā norādītās un pārrēķinātās tiesības uz pensiju, kā arī plāns par nepamatotu summu atgūšanu ir kļuvuši galīgi šī lēmuma paziņošanas dienā.

IV. Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais rīkojums

19. Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2019. gada 10. jūnijā, apelācijas sūdzības iesniedzējs cēla prasību atcelt strīdīgo paziņojumu. 2019. gada 29. augustā Parlaments atsevišķā dokumentā apgalvoja, ka šī prasība ir nepieņemama.

20. 2019. gada 6. septembrī apelācijas sūdzības iesniedzējs iesniedza prasības pieteikuma grozījumu rakstu un 2019. gada 10. oktobrī – apsvērumus par šo iebildi par nepieņemamību.

21. 2019. gada 9. oktobrī Parlaments iesniedza savus apsvērumus par apelācijas sūdzības iesniedzēja grozījumu rakstu.

[11] OV 2009, C 159, 1. lpp.

[12] Turpmāk tekstā – "strīdīgais paziņojums".

22. Pārsūdzētajā rīkojumā Vispārējā tiesa, piemērojot sava reglamenta 126. pantu, tā noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēja prasību kā acīmredzami nepieņemamu.

23. Pirmkārt, attiecībā uz prasību atcelt strīdīgo paziņojumu Vispārējā tiesa vispirms lēma, ka Parlaments iebildi par nepieņemamību bija izvirzījis tam noteiktajā termiņā, jo tas ir jāaprēķina, ņemot vērā 10 dienu termiņu, pamatojoties uz apsvērumiem par attālumu, kas ir jāpiemēro, lai arī attiecīgais akts iesniegts, izmantojot *e-Curia* [13].

24. Turpinot – Vispārējā tiesa nosprieda, ka strīdīgais paziņojums nav nelabvēlīgs akts [14]. Norādījusi, ka, lai pierādītu, ka Parlaments bija pieņēmis galīgo nostāju par pensiju apmēru [15], nepietiek tikai ar to vien, ka jaunais pensiju aprēķināšanas veids ir ticis piemērots no 2019. gada aprīļa, tā secināja, ka Parlamenta atbilde apelācijas sūdzības iesniedzējam ir šīs iestādes galīgs lēmums, pamatojoties uz strīdīgā paziņojuma formulējumu un apelācijas sūdzības iesniedzējam sniegto iespēju paust apsvērumus, kas tika atgādināta un īstenota [16], un tādējādi to nevar izvērtēt tikai kā strīdīgo paziņojumu apstiprinošu aktu [17].

25. Visbeidzot Vispārējā tiesa uzskatīja, ka tās vērtējums par prasības atcelt strīdīgo paziņojumu nepieņemamību neietekmē tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā un neļauj Parlamentam izvairīties no pārbaudes Vispārējā tiesā [18].

26. Otrkārt, Vispārējā tiesa nosprieda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniegtais grozījumu raksts ir acīmredzami nepieņemams, pamatojoties uz to, ka lietas dalībnieks nevar grozīt savus prasījumus un savus pamatus, ja tā sākotnējā prasība tās celšanas dienā nav bijusi pieņemama [19].

27. Treškārt, Vispārējā tiesa kā acīmredzami nepieņemamu noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēja prasījumu piespriest Parlamentam samaksāt nepamatoti ieturētās summas, pamatojoties uz to, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru nevar izdot rīkojumu Savienības iestādēm [20].

V. Lietas dalībnieku prasījumi

28. Apelācijas sūdzības iesniedzējs lūdz Tiesai:

– atcelt pārsūdzēto rīkojumu;

– līdz ar to atcelt strīdīgo paziņojumu un 2019. gada 8. jūlija paziņojumu;

– pretējā gadījumā nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai un

– piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs.

13 Skat. pārsūdzētā rīkojuma 40.–44. punktu.

14 Skat. pārsūdzētā rīkojuma 53. punktu.

15 Skat. pārsūdzētā rīkojuma 47. punkta pēdējo teikumu.

16 Skat. pārsūdzētā rīkojuma 48. un 49. punktu.

17 Skat. pārsūdzētā rīkojuma 52. un 56. punktu.

18 Skat. pārsūdzētā rīkojuma 57. un 58. punktu.

19 Skat. pārsūdzētā rīkojuma 62. un 63. punktu.

20 Skat. pārsūdzētā rīkojuma 66. un 67. punktu.

29. Parlaments lūdz Tiesai:

– noraidīt apelācijas sūdzību un

– piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus apelācijas tiesvedībā.

VI. Par apelācijas sūdzību

30. Savas apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzējs min trīs pamatus, kas attiecīgi ir balstīti uz to, ka Parlaments novēloti iesniedzis iebildi par viņa prasības nepieņemamību, ka strīdīgais paziņojums ir apstrīdams un ka grozījumu rakstā iekļautā minētā prasība atcelt tiesību aktu ir pieņemama. Turklāt viņš atkārtoti min pirmajā instancē izvirzītos pamatus.

A. Par pirmo pamatu, kas balstīts uz Parlamenta izvirzītās iebildes par nepieņemamību novēloto iesniegšanu

1. Lietas dalībnieku argumenti

31. Apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi sava reglamenta 60. pantu, 81. panta 1. punktu un 130. panta 1. punktu, kā arī *e-Curia* lēmuma 6. pantu, nospriezdama, ka Parlamenta iebilde par nepieņemamību tika atbilstoši iesniegta ar 2019. gada 29. augusta atsevišķo dokumentu, lai arī tās iesniegšanas termiņš bija beidzies 2019. gada 25. augustā.

32. Viņš apgalvo, ka šī reglamenta 60. pantā paredzētais procesuālā termiņa pagarinājums ir piemērojams tikai gadījumiem, kuros sūtīšanai tiek izmantots pasts, un tādējādi tas nav piemērojams procesuālo dokumentu iesniegšanai un izsniegšanai, izmantojot *e-Curia* sistēmu, kas garantē tūlītēju elektronisku apmaiņu, kā tas precizēts *e-Curia* lēmuma preambulā.

33. Parlaments uzskata, pirmkārt, ka pamats ir daļēji nepieņemams, jo apelācijas sūdzības iesniedzējs nepaskaidro, kāda iemesla dēļ Vispārējā tiesa esot pārkāpusi *e-Curia* lēmuma 6. pantu, un, otrkārt, ka pārējā daļā tas ir nepamatots, jo ir balstīts uz acīmredzami nepareizu minētā reglamenta 60. panta interpretāciju, ko piemēro visu procesuālu dokumentu iesniegšanai, izmantojot lietojumprogrammu *e-Curia*, kura ir jāizmanto šajā nolūkā, kā tas paredzēts šī paša reglamenta 56.a panta 1. punktā.

2. Vērtējums

34. Lietojumprogrammas *e-Curia* izmantošana, kas paredzēta Vispārējās tiesas Reglamenta 56.a pantā, tika padarīta par obligātu attiecībā uz procesuālo dokumentu iesniegšanu un izsniegšanu tiesvedībās Vispārējā tiesā, ņemot vērā šīs lietojumprogrammas sniegtās tūlītējas digitālās saziņas priekšrocības, kā tas precizēts *e-Curia* lēmuma 3. apsvērumā.

35. Tomēr šī reglamenta 60. pantā iekļautais noteikums, kurā paredzēts pagarināt procesuālos termiņus par desmit dienām, pamatojoties uz apsvērumiem par attālumu, un kurā nav sniegti nekādi precizējumi par iesniegšanas kārtību, netika grozīts.

36. Šāds termiņš, ko nosaka, pamatojoties uz apsvērumiem par attālumu, ir paredzēts arī minētā reglamenta 51. pantā. Aprēķinot apelācijas sūdzības iesniegšanas termiņu, Tiesa to ņem vērā arī tad, ja tiek izmantota lietojumprogramma *e-Curia* [21].

37. Šajos apstākļos uzskatu, ka pirmais apelācijas sūdzības pamats nav pamatots.

B. Par otro pamatu, kas balstīts uz strīdīgā paziņojuma apstrīdamo raksturu

1. Lietas dalībnieku argumenti

38. Lai pamatotu šo uz LESD 263. pantu, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantu un efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principu balstīto pamatu, apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka:

– strīdīgais paziņojums nav vienkāršs sagatavojošs tiesību akts, jo tas ir radījis saistošas tiesiskas sekas, proti, viņa pensijas apmērs tika samazināts nekavējoties, neļaujot apsvērumiem, kas iesniegti noteiktajā termiņā no paziņojuma saņemšanas brīža, radīt jebkādas sekas;

– viņa prasības celšanas dienā Parlaments vēl nebija atbildējis uz viņa apsvērumiem, un viņš cēla prasību LESD 263. pantā paredzētajā termiņā, lai nepieļautu noilgumu, un

– apgalvojums, ka apsvērumu iesniegšana strīdīgā paziņojuma pārskatīšanas nolūkā izraisīja neiespējamību celt prasību pret to, esot pretrunā efektīvai tiesību aizsardzībai tiesā un ļaujot Parlamentam izvairīties no jebkādas pārbaudes tiesā, neatbildot uz apsvērumiem vai pieņemot apstiprinošu atbildi.

39. Parlaments apgalvo, ka:

– pensijas apmēra pārskatīšanai bija pagaidu raksturs un to varēja grozīt, ņemot vērā apelācijas sūdzības iesniedzēja rakstveida apsvērumus;

– atbilstoši pamatiem, kurus Vispārējā tiesa norādījusi pārsūdzētā rīkojuma 48. un 49. punktā, nav nekādu šaubu par šo pagaidu raksturu, kas izrietēja arī no apelācijas sūdzības iesniedzējam adresētās elektroniskā pasta vēstules, kurā viņš tika informēts, ka uz viņa apsvērumiem tiks sniegta atbilde;

– Parlaments pēc šo apsvērumu izskatīšanas ir pieņēmis galīgu lēmumu un

– pietiekamu tiesību aizsardzību tiesā var nodrošināt, ceļot par to prasību.

40. Parlaments attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēja argumentu par risku izvairīties no tā aktu pārbaudes Vispārējā tiesā atsaucas uz pārsūdzētā rīkojuma 58. punktu.

[21] Skat. rīkojumus, 2020. gada 11. jūnijs, *GMPO*/Komisija (C-575/19 P, nav publicēts, EU:C:2020:448, 31. punkts), kā arī 2021. gada 5. maijs, *Comprojecto-Projectos e Construções* u.c./ECB un *Banco de Portugal* (C-450/20 P, nav publicēts, EU:C:2021:356, 11. un 12. punkts).

2. Vērtējums

41. Šajā otrajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzējs būtībā apstrīd Vispārējās tiesas vērtējumu par tiesisko seku kritēriju, kas ļauj izmantot LESD 263. pantā paredzēto tiesisko aizsardzības līdzekli saskaņā ar Tiesas judikatūru.

42. Tādējādi ir jāatgādina, ka par "apstrīdamiem aktiem" šī panta izpratnē ir uzskatāmi visi iestāžu pieņemtie tiesību akti, lai kāda būtu to forma, kas paredzēti tādu saistošu tiesisko seku radīšanai, kuras var ietekmēt prasītāja – fiziskas vai juridiskas personas – intereses, būtiski mainot tā tiesisko stāvokli [22].

43. Savukārt LESD 263. pantā paredzētā pārbaude tiesā neattiecas ne uz vienu tādu aktu, kas nerada saistošas tiesiskas sekas, piemēram, uz sagatavojošiem aktiem un vienkāršiem izpildes aktiem, vienkāršiem ieteikumiem un atzinumiem, kā arī principā iekšējiem norādījumiem [23].

44. Lai noteiktu, vai apstrīdētais tiesību akts izraisa šādas sekas, ir jāņem vērā šī akta būtība, kā arī tā izdevējas iestādes nodoms [24] un jāizvērtē tā ietekme atbilstoši tādiem objektīviem kritērijiem kā minētā akta saturs, ņemot vērā attiecīgā gadījumā tā pieņemšanas kontekstu, kā arī tā izdevējas iestādes pilnvaras [25].

45. Tādējādi starppasākumi, kuru mērķis ir sagatavot galīgo lēmumu, principā nav uzskatāmi par tiesību aktiem, par ko var celt prasību tos atcelt. Tā tas ir, ja tajos ir pausts attiecīgās iestādes pagaidu viedoklis [26].

46. Par starppasākumiem nevar celt prasību arī tad, ja ir pierādīts, ka uz šo pasākumu apgalvoto prettiesiskumu var atsaukties tādas prasības atbalstam, kas ir celta par galīgo lēmumu, kuru šie pasākumi sagatavojuši. Šādos apstākļos prasība, kas celta par lēmumu, ar kuru procedūra tiek izbeigta, nodrošinātu pietiekamu tiesību aizsardzību tiesā [27].

47. Jāpiebilst, ka par strīdīgo lēmumu var celt prasību atcelt tiesību aktu tikai tad, ja, pat nemainot iepriekšējā lēmuma rezolutīvās daļas noteikumus, dažu tā pamatu grozīšana maina rezolutīvajā daļā nolemtā būtību, ietekmējot apelācijas sūdzības iesniedzēju intereses judikatūras attiecībā uz LESD 263. pantu izpratnē. Pretējā gadījumā tas ir apstiprinošs akts, kas nav apstrīdams šī panta izpratnē.

[22] Skat. spriedumus, 2021. gada 25. februāris, *VodafoneZiggo Group*/Komisija (C-689/19 P, EU:C:2021:142, 48. punkts un tajā minētā judikatūra), kā arī 2021. gada 22. aprīlis, *thyssenkrupp Electrical Steel* un *thyssenkrupp Electrical Steel Ugo*/Komisija (C-572/18 P, EU:C:2021:317, 46. punkts un tajā minētā judikatūra).

[23] Skat. spriedumu, 2021. gada 22. aprīlis, *thyssenkrupp Electrical Steel* un *thyssenkrupp Electrical Steel Ugo*/Komisija (C-572/18 P, EU:C:2021:317, 47. punkts un tajā minētā judikatūra).

[24] Par dažu formālu prasību ietekmes neesamību skat. spriedumu, 2008. gada 17. jūlijs, *Athinaïki Techniki*/Komisija (C-521/06 P, EU:C:2008:422, 42.–45. punkts).

[25] Skat. spriedumu, 2021. gada 22. aprīlis, *thyssenkrupp Electrical Steel* un *thyssenkrupp Electrical Steel Ugo*/Komisija (C-572/18 P, EU:C:2021:317, 48. punkts un tajā minētā judikatūra).

[26] Skat. spriedumu, 2011. gada 13. oktobris, *Deutsche Post* un Vācija/Komisija, (C-463/10 P un C-475/10 P, EU:C:2011:656, 50. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

[27] Skat. spriedumus, 2011. gada 13. oktobris, *Deutsche Post* un Vācija/Komisija, (C-463/10 P un C-475/10 P, EU:C:2011:656, 53. punkts un tajā minētā judikatūra), kā arī 2021. gada 22. aprīlis, *thyssenkrupp Electrical Steel* un *thyssenkrupp Electrical Steel Ugo*/Komisija (C-572/18 P, EU:C:2021:317, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).

48. Izskatāmajā lietā, piemērojot šo secinājumu 42. un 45. punktā[28] atgādināto judikatūru, Vispārējā tiesa norādīja uz strīdīgajā paziņojumā minētajiem elementiem, proti, uz lietoto jēdzienu "projekts" un uz precizējumu, ka tiesību uz pensiju pārskatīšana, kā arī laikposmā no 2019. gada janvāra līdz martam nepamatoti izmaksāto summu atgūšana kļūs galīgas tikai tad, kad beigsies apsvērumu paušanai piešķirtais 30 dienu termiņš. Vispārējā tiesa uzskatīja, ka tas, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs izmantoja šo iespēju, neļāva projektam par jaunu tiesību uz pensiju noteikšanu kļūt galīgam un tādējādi vēstule, kas nosūtīta pēc apelācijas sūdzības iesniedzēja apsvērumu iesniegšanas, ir galīgs Parlamenta lēmums.

49. Turklāt Vispārējā tiesa nosprieda, ka šī vēstule nav tikai apstiprinošs akts, jo strīdīgais paziņojums nebūt nav galīgs un šajā ziņā tam, ka šajā paziņojumā nav precizēts termiņš, kādā Parlamentam ir jāsniedz atbilde, nav nozīmes.

50. Otrajā apelācijas sūdzības pamatā apelācijas sūdzības iesniedzējs apstrīd Vispārējās tiesas konstatējumus par strīdīgā paziņojuma saturu un tā izdošanas apstākļiem. Apelācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, vērtējot šī paziņojuma apstrīdamo raksturu, un apgalvo, ka tas ir izraisījis viņa pensijas apmēra tūlītēju samazinājumu.

51. No pārsūdzētā rīkojuma 5., 6. un 47. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka Parlaments izdeva strīdīgo paziņojumu, īstenodams lēmumpieņemšanas pilnvaras, un ka saskaņā ar Eiropas Parlamenta deputātu pensijas apmēra noteikšanas sistēmu Parlamentam ir pienākums pārskatīt izmaksājamo pensiju apmēru. Saskaņā ar Vispārējās tiesas konstatējumiem šajos apstākļos šīs iestādes Finanšu ĢD prakse izpaudās tādējādi, ka 2019. gada februārī tā informēja apelācijas sūdzības iesniedzēju par pensijas apmēra turpmāku pārskatīšanu, kas izriet no Lēmuma Nr. 14/2018 automātiskas piemērojamības, pēc diviem mēnešiem ar šo paziņojumu tā informēja par tās faktisku īstenošanu, kā par arī iespēju paust apsvērumus 30 dienu laikā no minētā paziņojuma nosūtīšanas dienas.

52. Tādējādi no tā var secināt, ka Parlaments nepārprotami pieņēma pasākumu, kas rada tiesiskas sekas apelācijas sūdzības iesniedzēja interesēm un ir viņam saistošs.

53. Lai nospriestu, ka strīdīgais paziņojums nav lēmums, Vispārējā tiesa ņēma vērā pēc šī paziņojuma izsniegšanas doto iespēju paust apsvērumus un konstatēja, ka tā tika izmantota, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja apsvērumi tika izskatīti un ka pēc 2019. gada janvāra nepamatoti izmaksātās summas netika atgūtas.

54. Tādējādi Vispārējā tiesa nav ņēmusi vērā šādus viņa apsvērumos minētos elementus:

– to, ka netika apturētas strīdīgā paziņojuma, kas ietekmē apelācijas sūdzības iesniedzēja intereses, saistošās sekas, ja tika saņemti apsvērumi, un

– pārliecību, ka Parlaments principā nevarēja grozīt lēmumu, jo tas noteikti ir saistīts ar Lēmumu Nr. 14/2018.

55. No tā izriet, ka šajos īpašajos apstākļos, kas ļoti atšķiras no tiem, attiecībā uz kuriem izstrādāta judikatūra, ko Vispārējā tiesa minēja pārsūdzētā rīkojuma 46. punktā, strīdīgo paziņojumu atšķirībā no 2019. gada februārī nosūtītā paziņojuma nevar uzskatīt par vienkāršu informatīvu

[28] Skat. pārsūdzētā rīkojuma 46. un 47. punktu.

vēstuli, kas adresēta apelācijas sūdzības iesniedzējam, lai noskaidrotu viņa viedokli un lai tas sniegtu Parlamentam pēc iespējas pilnīgāku informāciju, pirms Parlaments pieņem savu lēmumu, vai – citiem vārdiem sakot – par nepieciešamo posmu pirms viņu tiesību ierobežošanas.

56. Šajos apstākļos strīdīgo paziņojumu varētu uzskatīt par sākotnēju vai sagatavojošu nostājas paziņojumu tikai tad, ja Parlaments būtu skaidri norādījis, ka tā lēmums samazināt pensiju apmēru pēc Lēmuma Nr. 14/2018 pieņemšanas radīs konkrētas sekas, ja attiecīgā persona neiesniegs apsvērumus, vai arī tad, kad beigsies šādu apsvērumu iesniegšanai piešķirtais termiņš, bet tas izskatāmajā lietā nav noticis.

57. Šajā ziņā konstatējums, ka Parlaments kopumā neietekmēja pensijas apmēra samazinājumu, kas piemērojams no 2019. gada aprīļa, un neatguva laikposmā no 2019. gada janvāra līdz martam nepamatoti izmaksātās summas, ir neefektīvs. Proti, tas nevar mainīt strīdīgā paziņojuma kvalifikāciju, kas balstīta uz izmaksātās un izmaksājamās pensijas apmēra automātisku pārskatīšanu, jo nepamatoti izmaksājamo summu atgūšanas materiālie nosacījumi arī ir saistīti ar Lēmumu Nr. 14/2018.

58. Strīdīgā paziņojuma apstrīdamo raksturu apstiprina pārsūdzētā rīkojuma 52. punktā minētais konstatējums, ka šajā pensiju pārskatīšanas procedūrā lēmums tiks pieņemts tikai tad, kad beigsies 30 dienu termiņš, kas pensijas saņēmējam piešķirts, lai paustu savus apsvērumus, vai arī tad, ja šie apsvērumi tiks noraidīti. Tādējādi, ja nav pārskatīšanas procedūras, kurā tiek pieņemts lēmums ar sīki izstrādātu pamatojumu, atbildot uz pensiju saņēmēju apsvērumiem, tāda akta tiesiskums, ar ko groza to apmēru, šī termiņa beigās tiks novērtēts, pamatojoties uz informāciju, kura varēja būt Parlamenta rīcībā brīdī, kad tas informēja pensijas saņēmēju.

59. Tāpat – tādos apstākļos kā izskatāmajā lietā Parlaments nevar lietderīgi apgalvot, ka apelācijas sūdzības iesniedzējam, kas pēc strīdīgo paziņojumu saņemšanas pauda savus apsvērumus, bija jāgaida, kad šī iestāde viņam apstiprinās, ka viņa pensijas apmērs tiks samazināts, lai šo atbildi uz viņa apsvērumiem varētu uzskatīt par galīgu un tādējādi par apstrīdamu aktu. Proti, bija maz ticams, ka ar šādu pieeju apelācijas sūdzības iesniedzējs gūtu panākumus attiecībā uz pensiju apmēra samazinājuma principu, kas saskaņā ar Parlamenta atkārtoti sniegto informāciju ir atkarīgs no Lēmuma Nr. 14/2018, pakļaujot viņu riskam, ka jaunu faktu neesamības dēļ tā atbilde tiktu atzīta par nepārsūdzamu apstiprinošu aktu [29].

60. Iepriekš izklāstīto vērtējumu apstiprina judikatūra, kas attiecas uz nelabvēlīga akta definīciju civildienesta strīdos, ja tiek apstrīdēta lēmuma finansiālā ietekme. Tādējādi lēmuma esamība var atspoguļoties ikmēneša paziņojumā par algu [30]. Kad šis paziņojums par algu īstenojas pirmo reizi pēc tāda vispārpiemērojama akta stāšanās spēkā, ar kuru tika grozītas finansiālās tiesības, tas attiecībā pret tā adresātu noteikti ir jāsaprot kā tāds, kurā parādās, ka ir pieņemts individuāli piemērojams administratīvs akts, kam ir juridiski saistoša iedarbība un kas tieši un tūlītēji skar attiecīgā ierēdņa intereses, būtiski mainot tā tiesisko stāvokli. Savukārt nākamajos paziņojumos par algu ir sniegts tikai pārskats par šī sākotnēja individuāli piemērojama administratīvā lēmuma turpmāku īstenošanu, un tos var kvalificēt par individuāli piemērojamiem apstiprinošiem administratīviem lēmumiem [31].

[29] Skat. šo secinājumu 47. punktu.

[30] Skat. spriedumu, 1976. gada 15. jūnijs, *Wack*/Komisija (1/76, EU:C:1976:91, 5. punkts).

[31] Skat. spriedumus, 2019. gada 12. decembris, *Tàpias*/Padome (T-527/16, EU:T:2019:856, 37. punkts), un 2012. gada 5. decembris, *Lebedef* u.c./Komisija (F-110/11, EU:F:2012:174, 36. un 37. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

61. Turklāt var atgādināt pastāvīgo judikatūru, saskaņā ar kuru, ja konkursa kandidāts lūdz pārskatīt atlases komisijas pieņemto lēmumu, viņam nelabvēlīgs akts ir tās pieņemtais lēmums pēc kandidāta situācijas pārskatīšanas, jo pēc pārskatīšanas pieņemtais lēmums aizstāj atlases komisijas sākotnējo lēmumu [32].

62. Visbeidzot, tā kā, manuprāt, strīdīgā paziņojuma apstrīdamais raksturs LESD 263. panta izpratnē būtībā izriet no apelācijas sūdzības iesniedzējam sniegtās informācijas secīguma un vispārpiemērojama lēmuma īstenošanas apstākļos, kas padara nedrošu apelācijas sūdzības iesniedzēja tiesību aizsardzību tiesā, man šķiet, ka ir lietderīgi pievērst Tiesas uzmanību 2018. gada 28. jūnija sprieduma *Spliethoff's Bevrachtingskantoor*/Komisija [33] tvērumam.

63. Lietas apstākļus, attiecībā uz kuriem pasludināts šis spriedums, dažos aspektos var pielīdzināt apstākļiem, uz kuriem balstīts otrais apelācijas sūdzības pamats. Proti, Tiesa norādīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs bija saņēmis elektroniskā pasta vēstuli, ko viņš varēja uzskatīt par paziņojumu, ka Eiropas Komisija ir noraidījusi viņa priekšlikumu [34], un neņēma vērā tās galīgo lēmumu, kas tika pieņemts pēc viņa prasības celšanas dienas. Atšķirībā no Vispārējās tiesas, kura, lai atzītu šo prasību par nepieņemamu, nosprieda, ka tā ir vērsta pret elektroniskā pasta vēstuli, kuras autore nav Komisija, un ka apstrīdamajam aktam ir pagaidu raksturs [35], Tiesa no Vispārējās tiesas konstatējumiem secināja, ka, ņemot vērā īpašos lietas apstākļus un lai nodrošinātu prasītājam efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, tai bija jāatzīst, ka pret Komisiju [36] vērstās prasības priekšmets bija galīga lēmuma atcelšana.

64. Tādējādi minētajā spriedumā Tiesa nelēma par strīdīgo aktu pagaidu raksturu, bet par to, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nevarēja identificēt Komisijas īstenošanas lēmumu, kas īstenošanas procedūrā bija galīgs akts, ņemot vērā arī apstākli, ka strīdīgajā elektroniskā pasta vēstulē bija iekļauta informācija par tiesību aizsardzības līdzekļiem, kuri tika izmantoti, nezinot par īstenošanas lēmumu [37]. Šajā nozīmē šim spriedumam ir jāpievērš īpaša uzmanība, ciktāl tajā ir aprakstītas procesuālās sekas, kas jāņem vērā situācijā, kurā rodas neskaidrības par aktu būtību un tvērumu attiecībā uz to tiesiskajām sekām, ņemot vērā to formulējumu un to [pieņemšanas] kontekstu [38]. Tādējādi pakārtoti ierosinu Tiesai ņemt vērā analoģisku pamatojumu.

65. No visiem šiem apsvērumiem secinu, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, kā acīmredzami nepieņemamu noraidot apelācijas sūdzības iesniedzēja celto prasību atcelt strīdīgo paziņojumu, pamatojoties uz to, ka tas nebija apstrīdams akts, par kuru var celt prasību saskaņā ar LESD 263. pantu.

66. Tādējādi ierosinu Tiesai nospriest, ka otrais apelācijas sūdzības pamats ir pamatots, un līdz ar to atcelt pārsūdzēto rīkojumu, neizskatot apelācijas sūdzības trešo pamatu, kas izvirzīts pakārtoti.

[32] Skat. spriedumu, 2018. gada 5. septembris, *Villeneuve*/Komisija (T-671/16, EU:T:2018:519, 24. punkts).

[33] C-635/16 P, turpmāk tekstā – "*Spliethoff's Bevrachtingskantoor/*Komisija", EU:C:2018:510.

[34] Sprieduma *Spliethoff's Bevrachtingskantoor*/Komisija 66. punktā Tiesa norādīja, ka "no 2015. gada 17. jūlija vēstules formulējuma – kāds tas izklāstīts šā sprieduma 21. punktā – izriet, ka [Inovācijas un tīklu izpildaģentūra] (*INEA*) ir skaidri *informējusi [sabiedrību Spliethoff's Bevrachtingskantoor BV] par to, ka tās "piedāvājums [netika] pieņemts*". Protams, *INEA* precizēja, ka *procedūra*, kurā Komisijai ir jāpieņem lēmums par projektu atlasi un subsīdiju piešķiršanu, *joprojām noris*. Tomēr tā piebilda, ka "*maz ticamā gadījumā, ja šā lēmuma pieņemšanas rezultātā tiks izdarīti grozījumi saistībā ar Jūsu priekšlikumu, Jūs par to informēsim atsevišķi elektroniskā pasta vēstulē*". [Šī sabiedrība] pēc tam nav saņēmusi nevienu citu elektroniskā pasta vēstuli no *INEA* vai Komisijas šajā saistībā". Mans izcēlums.

[35] Skat. spriedumu *Spliethoff's Bevrachtingskantoor*/Komisija (31., 34. un 65. punkts).

[36] Skat. spriedumu, *Spliethoff's Bevrachtingskantoor*/Komisija (71. punkts).

[37] Skat. spriedumu, *Spliethoff's Bevrachtingskantoor*/Komisija (66.–70. punkts).

[38] Šajā sakarā skat. ģenerāladvokātes J. Kokotes [*J. Kokott*] secinājumus lietā *Spliethoff's Bevrachtingskantoor*/Komisija (C-635/16 P, EU:C:2018:28, 6. un 7. punkts). Ģenerāladvokāte precizēja, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja ir cēlusi citu prasību Vispārējā tiesā, lūdzot atcelt Komisijas īstenošanas lēmumu, pret ko Komisija cēla iebildi par novēlotību.

67. Tomēr gadījumā, ja Tiesa nolemtu noraidīt otro pamatu, es izskatīšu arī šo pēdējo minēto pamatu.

C. Par trešo pamatu, kas balstīts uz prasības atcelt 2019. gada 8. jūlija paziņojumu pieņemamību, kura formulēta grozījumu rakstā, un par nepieciešamību šo rakstu pārvērst par prasības pieteikumu

1. Lietas dalībnieku argumenti

68. Apelācijas sūdzības iesniedzējs pakārtoti apstrīd pārsūdzētā rīkojuma 62. un 63. punktu, ciktāl grozījumu rakstā formulētā prasība atcelt strīdīgo paziņojumu tajā ir atzīta par nepieņemamu. Viņš apgalvo – tā kā šis prasības pieteikums atbilst Vispārējās tiesas Reglamenta 76. pantā paredzētajiem nosacījumiem un prasības celšanas termiņi ir ievēroti, saskaņā ar juridisko aktu saglabāšanas principu tai būtu jāgroza prasība un saskaņā ar šī reglamenta 86. pantu šis raksts jākvalificē par prasības pieteikumu.

69. Apelācijas sūdzības iesniedzējs precizē, ka viņa minētais princips ir paredzēts Itālijas tiesībās, to īsteno Itālijas tiesas, un, iesniedzot grozījumu rakstu, viņš uzskatīja, ka varēja to izmantot. Tā kā viņa prasības pieteikums netika izskatīts pēc būtības, tas neļāva viņam nodrošināt savas juridiskās nostājas aizsardzību, un tādējādi esot pārkāptas viņa tiesības uz aizstāvību.

70. Parlaments uzskata, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, nospriezdama, ka grozījumu raksta nepieņemamības pamatā ir prasības atcelt strīdīgo paziņojumu nepieņemamība. Parlaments pakārtoti apgalvo, ka pārsūdzēt var tikai tādu lēmumu, kas pieņemts pēc apelācijas sūdzības iesniedzēja apsvērumu izvērtēšanas. Tas piebilst, ka neviens Vispārējās tiesas Reglamenta noteikums vai Savienības tiesību vispārējais princips neuzliek Vispārējai tiesai pienākumu pārveidot grozījumu rakstu par prasības pieteikumu un ka uz Itālijas tiesībām, kā arī Itālijas judikatūru nevarot lietderīgi atsaukties. Tas arī apgalvo, ka Vispārējai tiesai nevar pārmest efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principa pārkāpumu, jo apelācijas sūdzības iesniedzējs varēja celt prasību par lēmumu, ar ko tika noraidīti viņa apsvērumi par strīdīgo paziņojumu.

2. Vērtējums

71. Tā kā trešā apelācijas sūdzības pamata pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzējs apstrīd Vispārējās tiesas lēmumu, ciktāl tai bija jāpārkvalificē viņa prasība tādējādi, lai par to varētu lemt Itālijas tiesa, ierosinu Tiesai nospriest, ka šis pamats ir acīmredzami nepamatots.

D. Par pamatiem un juridiskajiem argumentiem, kas minēti prasībā atcelt strīdīgo paziņojumu un 2019. gada 8. jūlija paziņojumu

72. Apelācijas sūdzības iesniedzējs atkārtoti min pamatus, ko viņš bija izvirzījis, lai pamatotu prasību atcelt strīdīgo paziņojumu un 2019. gada 8. jūlija paziņojumu, pamatojoties uz to, ka Vispārējā tiesa nav pieņēmusi nolēmumu pēc būtības.

73. Parlaments apgalvo, ka šie pamati ir nepieņemami, jo tie neattiecas uz pārsūdzēto rīkojumu, un ka tie ir neefektīvi, jo Vispārējā tiesa nav lēmusi par prasības pieteikumu pēc būtības.

74. Kā izriet no apelācijas sūdzības iesniedzēja prasījumiem viņa apelācijas sūdzībā, viņš lūdz Tiesai pieņemt nolēmumu par prasību atcelt strīdīgo paziņojumu un 2019. gada 8. jūlija paziņojumu. Ja Tiesa nolemtu lemt par pārsūdzētā rīkojuma atcelšanu, ir jāšaubās par iespēju Tiesai izskatīt lietu.

E. Par prasību pirmajā instancē

75. Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmo daļu, ja Tiesa atceļ Vispārējās tiesas nolēmumu, tā var pati taisīt galīgo spriedumu attiecīgajā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija, vai nodot lietu atpakaļ sprieduma taisīšanai Vispārējā tiesā.

76. Izskatāmajā lietā tiesvedības stadija neļauj Tiesai taisīt galīgo spriedumu par tās lietas būtību, kuru apelācijas sūdzības iesniedzējs ierosinājis Vispārējā tiesā, jo tā ir lēmusi tikai par Parlamenta izvirzīto iebildi par nepieņemamību.

77. Savukārt Tiesas rīcībā ir vajadzīgā informācija, lai pieņemtu galīgo lēmumu par šo iebildi par nepieņemamību [39].

78. Tāpēc ierosinu Tiesai nospriest, ka minētā iebilde par nepieņemamību, kas balstīta uz to, ka nevar celt prasību atcelt strīdīgo paziņojumu, ir jānoraida.

79. Tādējādi lieta ir jānodod atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā izskatītu apelācijas sūdzības iesniedzēja prasību atcelt strīdīgo paziņojumu.

VII. Par tiesāšanās izdevumiem

80. Tā kā lieta tiek nodota atpakaļ Vispārējai tiesai, lēmuma par tiesāšanās izdevumiem apelācijas tiesvedībā Tiesā pieņemšana tiek atlikta.

VIII. Secinājumi

81. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, piedāvāju Tiesai:

– atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2020. gada 3. jūlija rīkojumu *Falqui* un *Poggiolini* /Parlaments (T-347/19 un T-348/19, nav publicēts, EU:T:2020:303), ciktāl tas attiecas uz *Danilo Poggiolini* prasību;

– noraidīt iebildi par *Poggiolini* prasības nepieņemamību, ko Eiropas Parlaments izvirzījis Eiropas Savienības Vispārējā tiesā;

– nodot lietu atpakaļ Eiropas Savienības Vispārējai tiesai, lai tā lemtu par *C. Poggiolini* prasījumiem atcelt Eiropas Parlamenta Finanšu ģenerāldirektorāta (ĢD) nodaļas "Deputātu atalgojums un sociālās tiesības" vadītāja 2019. gada 11. aprīļa paziņojumu, kas attiecas uz viņa pensijas, kuru viņš saņem pēc *Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati* (Deputātu

[39] Skat. spriedumus, 2009. gada 9. jūlijs, 3F/Komisija (C-319/07 P, EU:C:2009:435, 98. punkts), un 2011. gada 13. oktobris, *Deutsche Post* un Vācija/Komisija, (C-463/10 P un C-475/10 P, EU:C:2011:656, 78. punkts). Skat. arī spriedumu, 2019. gada 28. februāris, Padome/*Growth Energy* un *Renewable Fuels Association* (C-465/16 P, EU:C:2019:155, 128. punkts).

palātas Prezidijs, Itālija) Lēmuma Nr. 14/2018 stāšanās spēkā 2019. gada 1. janvārī, apmēra pielāgošanu, un

– atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.